

Van Six tot Oudeschild.

Vakantie in 2010. Vader en zoon gaan er 2 weken op uit met de Chinook - de Vega1292, zo is ons plan. Eerst bezoeken we Sail Amsterdam. Vol goede moed varen we de daags voor de intocht de sixhaven in. We denken nog goed op tijd te zijn. Het blijkt echter al overvol. "Als je er nu nog bij wilt dan kun je er zondagavond pas weer uit" zo stelt de havenmeester.

Dat worden ons teveel aan sardientjes in een blik: we keren. Maar de treurwilg bij de smalle ingang van de haven wil ons binnenhouden. Mast vast. De stuurliu op de wal kijken toe. "Manoeuvreren met de Vega in de ingang van de Six dat doen we wel even", denken we. De bevrijding van Six kost vervolgens lange minuten.

We weten wel een ander plekje: De aansluiting van de Nauernasevaart op het Noordzeekanaal. Leuke plek aan een kleine steiger. Achter de brug daar ligt jachthaven Nauerna. We maken er een wandeling. Op de walstalling valt "de kleine Momo" ons op. Net als verleden jaar toen we hier ook waren. De Vega staat er nog net zo onaangeroerd bij. Aan het vuil te zien al jaren. We vinden het jacht zelfs op Google streetview.

"De kleine momo" is een verhaal over een jongetje dat goed kan luisteren. 'Wat zou het verhaal achter deze al jaren uit haar element gehaalde Vega zijn?' zo mijmeren we.

Het kommetje voor de Nauernase brug waar we liggen stroomt de volgende morgen vol met andere boten. Door de brug is er drukke vaart. Chinook rukt aan haar landvasten na elke sloep. Het lijkt een bokkend paard. Een 45 voets Bavaria komt langs. We wimpelen vastmaken vriendelijk (maar door de schipper niet begrepen) af gezien de drukte en het rukken aan de touwen. Een stalen jacht trok eerder al een bolder uit de steiger!

Daar komen de eerste Sail deelnemers voorbij. Onze opstapster arriveert na een wandeling op de dijk. Er verzamelt zich een menigte, een bont palet van dagjesmensen, parasols, partytenten en tuinstoelen. Tegen het middaguur vinden we het tijd om mee te varen richting Amsterdam. We storten ons in de stroom boten die over de volle breedte van het kanaal vaart, gelukkig allemaal dezelfde kant op. Een Vega in "the parade of Sail".

We doen rustig aan. Het gros loopt ons op, discoboten wisselen klassieke vaartuigen af. Hoog op de ra's van een Indonesische schoener doen de matrozen een dansje. Overal vrolijke vlaggen. Terug in Amsterdam vinden we, met onze Vega een plekje voor de nacht in de oude Houthaven - aan het IJ, tussen de bruine vloot. Het weekend heeft vervolgens een gouden randje. Niet alleen vanwege Sail, maar ook door het zonnige weer.

Hoe anders wordt het de dagen erna. Na drie dagen hebben we Sail gezien en willen zelf varen. Ons Albin O22 torretje brengt ons zondagmiddag voor de drukte uit naar de Marina IJmuiden. Maandag, op weg naar Texel,

staat er zuidwest 5. We gaan zeilen. Toch moeilijk om in de rustige haven in te schatten wat de wind doet. We blijken te voorzichtig: eenmaal na de pieren mag ik naar de mast om een rif uit het zeil weg te draaien. Voor de wind varende mag er best meer zeil op.

Hoge deining, grijze luchten. We schieten door de zee, af en toe surfend. Mijn maag is na een paar uur gewend aan het rollen zo voor de wind. Vooral voor den Helder loopt er deining. Moe steken we maandagmiddag de Marina van Oudeschild in. Een verademing: wat een ruimte rust zo even buiten het hoogseizoen, hoewel – het is pas 23 augustus!

Tja de week, het weer, de kleuren ... tussen loodgrijs en zwart in zien we alle schakeringen. Een troosteloze vissershaven. We liggen naast het grote display van de windmeter in de Marina. Dat licht ons in over de actuele windkracht. Die varieert tussen kracht 5 en9!

Regen - van nevel tot klaterbuien. De hele dag en nacht. Extra landvasten dubbel uit op de steiger. En een Vega - ons kleine huis - die gaandeweg van binnen al natter en klammer wordt. Op de kanaal 16 luisteren we soms naar hulpoproepen. Er zit gelukkig geen Mayday tussen. Later lezen we wat het KNMI zegt over onze vakantie week in 2010:

"De wateroverlast van eind augustus was de ergste sinds 1998. De meeste neerslag viel op 27 augustus in het oosten van het land: het KNMI-weerstation in Lievelede kreeg 138 mm. Dat is de op twee na hoogste etmaalsom sinds tenminste 1950"

Donderdag zien we een weergatje. Harde wind, noord, maar tenminste even geen regen. We informeren naar het tij, overleggen met de havenmeester en gaan van wal richting Terschelling. Althans we steken de haven uit, weten de fok te hijsen maar komen er achter dat het water onstuimiger is dan dat het op de dijk lijkt. Varen met de Vega is hier en nu gewoon niet leuk meer. En het zal het vandaag ook niet meer worden. Stampend en rollend vaart de Vega op de trouwe Albin benzinemotor weer terug.

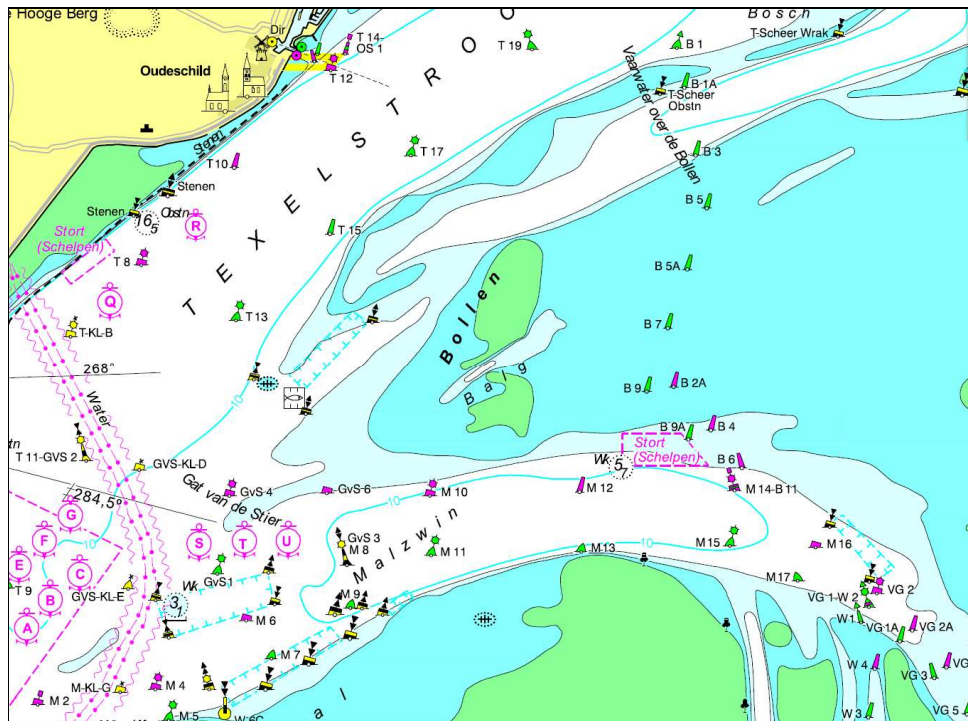
Op vrijdag lijkt het op te klaren. Het wordt geleidelijk droog en het KNMI trekt de waarschuwingen voor gevaarlijk weer "code geel" en extreem weer "code oranje" na drie dagen in. (Lang zou dat echter niet duren. Op 28 augustus kleurde de waarschuwingskaart weer geel voor onweer en het naderende slechte weer).

Het is voldoende om onze vakantie af te breken: we verlangen naar ons droge, ruime huis. Droge kleren, een droog bed, maakt niet uit als het maar droog is. De wind werkt mee: die komt uit het noorden. Vlug een paar tonnen als "waypoint" in de GPS ingevoerd. Wel wennen aan zo'n nieuw apparaat, van de vorige was het schermje deels defect. We schieten de haven uit. Hijsen eerst alleen de fok, maar die keuze geeft ons zat wind in de zeilen.

Vlot schuimen we voorbij de waypoints in de Texelstroom. Langs T15 door "het Gat van de Stier" zo "het Malzwin" in. (GVS6) Ergens bij boei M11 komt er een kink in ons systeem: de volgende boei is niet ingevoerd in het GPS apparaat. Waar is M13? Dat vraagt attentie. En alles gaat snel, de golven zijn hoog, de boot ligt schuin, de prikken komen snel dichterbij. Met een schuin oog zijn we met de GPS in de weer en sturen de boot, zoeken we op zicht de M13. Het lijkt hier zo op het eerste gezicht heel ruim water, je zit ver van de kant. Zeg, schreef ik daarnet "prikken"?

Met harde stoten realiseren we ons weer waar de prikken voor dienen: de takken markeren ondieptes!
Bijvoorbeeld op "Wantij" gebieden. Een wat grimmige naam voor plekken waar vloedstromen om land of ondiepte
elkaar ontmoeten. Hier is nauwelijks stroming. Hier slaan slib en zand neer. Dit valt droog.

We "stuiten" het Balgzand op. Vastgelopen! Voor onrust en spijt over onze fout krijgen we nauwelijks
gelegenheid: actie! Motor starten en omgooien! We blijken behoorlijk vast te liggen. Ik hijs het grootzeil. Laat de
motor stampen en trek grootschoot en overloop strak. De Vega slaat plat door de wind. Nog platter commandeer
ik haar!

Yes, ze schuift! Hortend en stotend brengt ieder golftopje ons weer een stukje terug. De boot hangt zo schuin en
hoog dat de koelwaterinlaat van de motor steeds vrijkomt. Dat zien we aan de temperatuurmeter. Die schiet
omhoog. Nog even en de motor is te heet. Maar bij elke "hort" wordt de "stoot" kleiner. We zetten ons schrap in
de schuine kuip.

Even later zijn we weer op het rechte pad. Opgelucht en ook een beetje trots dat we het hoofd koel hielden en
weer los konden komen bereiken we den Oever. Het IJsselmeer is vervolgens een "makkie". De bemanning mag
slapen. Geen Terschelling - onze vakantie voor dit jaar zit er - vervroegd - op.